

Til nr. 17

Med forslaget skabes der hjemmel til, at barnets opholdskommune kan dække udgifter til transport til møder i barnets opholdskommune, når forældrene har bopæl i en anden kommune.

Dette skal ses i sammenhæng med lov nr. 397 af 28. maj 2003 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område samt lov om social service, der trådte i kraft den 1. juli 2003. Herefter har et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet, selvstændig opholdskommune i de situationer, hvor forældrene fraflytter den anbringende kommune, efter at barnet eller den unge er blevet anbragt.

Til nr. 18

Der er tale om en redaktionel ændring i § 54 som følge af forslaget til § 40.

Til nr. 19

Der er tale om en redaktionel ændring i § 54 som følge af forslaget til § 58 a.

Til nr. 20

Om § 55, stk. 1

Det er kommunen, der træffer afgørelse om anbringelsessted, jf. § 55, stk. 1. Efter § 122 kan forældre og børn over 15 år klage over kommunens afgørelse om anbringelsessted. Dette er i praksis blevet fortolket således, at forældre og børn over 15 år har ret til at klage over anbringelsestypen, dvs. om der er tale om døgninstitutioner, opholdssteder eller familiepleje.

Både det konkrete anbringelsessted og forældrenes og barnets eller den unges accept af det konkrete anbringelsessted har betydning for effekten af indsatsen. Det foreslås at ændre formuleringen, så det klart fremgår, at valg af anbringelsessted omfatter både typen af anbringelsessted og det konkrete anbringelsessted, f.eks. én familiepleje frem for en anden. Samtidig ændres aldersgrænsen for de klageberettigede unge fra 15 år til 12 år, se herom de specielle bemærkninger til § 122.

Kommunen skal fortsat vælge anbringelsesstedet ud fra en konkret vurdering af stedets egnethed til at imødekomme barnets eller den unges behov for støtte og behandling. Kommunen skal endvidere inddrage en række faktorer, som muligheden for at bevare kontakten til familie, venner, fritidsaktiviteter m.v. Kommunen skal tage hensyn til, at det ved genanbringelser i mange tilfælde vil være hensigtsmæssigt, hvis barnet eller den unge kan komme tilbage til et tidligere anbringelsessted.

Det foreslås endvidere, at der skal tages stilling til barnets eller den unges skolegang i forbindelse med

valg af anbringelsessted. Valget af skoletilbud kan have stor betydning for, hvilket anbringelsessted der vælges. Ved valg af anbringelsessted skal kommunen således sikre sig, at barnet eller den unge, der anbringes, kan få dækket behovet for undervisning, helst på en lokal folkeskole eller hvis det er nødvendigt på anbringelsesstedets interne skole. Det er derfor vigtigt, at valg af anbringelsessted finder sted på grundlag af en tværfaglig vurdering, hvor også Pædagogisk psykologisk rådgivning (PPR) inddrages. Stillingtagen til spørgsmål om skolegang må ikke medføre, at anbringelse forsinkes. Det betyder, at kommunen om nødvendigt må træffe afgørelse om valg af anbringelsessted, selvom skolemyndighederne ikke har taget stilling til, hvilket skoletilbud barnet eller den unge skal have under anbringelse. Det kan for eksempel være nødvendigt i situationer, hvor en anbringelse skal ske akut, eller hvor skolemyndighederne har brug for tid til udredning og vurdering, før valg af skoletilbud kan træffes. I alle tilfælde skal planlægning af barnets eller den unges fremtidige skolegang dog påbegyndes samtidig med valget af anbringelsessted.

Endelig tilføjes det i forslaget, at opholdskommunen har pligt til at underrette den stedlige kommune, hvis anbringelsesstedet er beliggende i en anden kommune. Denne bestemmelse fremgår af gældende lovs § 56, stk. 3. Da § 56 med dette lovforslag ændres til at omhandle både opfølgning på anbringelser og andre foranstaltninger, flyttes forpligtelsen til at underrette til § 55, der alene omhandler anbringelse uden for hjemmet. Der er altså tale om en videreførelse af gældende ret, dog præciseres det, at opholdskommunen har pligt til at underrette den stedlige kommune.

Om § 55, stk. 2

Efter den gældende § 55 skal kommunen løbende føre tilsyn med barnet eller den unge. Der er ikke fastsat regler for, hvordan tilsynet skal udøves, herunder hvor ofte kommunen skal besøge barnet eller den unge.

Det foreslås, at kommunen mindst én gang om året skal besøge barnet eller den unge på anbringelsesstedet i forbindelse med sit løbende tilsyn med barnet eller den unge. I nogle sager vil det være nødvendigt at besøge barnet eller den unge hyppigere, andre gange kan supplerende kontakt foregå telefonisk eller via møder på forvaltningen. Erfaringer viser, at et hyppigt tilsyn og en grundig opfølgning er centralt for at sikre et godt udbytte af anbringelsen og for at sikre, at anbringelsen ophører på det rette tidspunkt.

I forbindelse med besøget skal kommunen tale med barnet eller den unge. Formålet er, at kommunen skal danne sig et førstehåndsindtryk af det pågældende